

Noen glimt fra bedehuset Elims historie

Elim bedehus har en lang og rik historie – av Guds nåde og til Guds ære!

Bedehuset har vært brukt til søndagsskole, misjonsmøter, juletreffester, dåp, konfirmasjonen, minnesamvær, leirarbeid m.m.

Forløpet til at bedehuset reises er at organisasjonen KMA – Kvinnelige misjonsarbeidere – starter et arbeid i Tyskland. Olivia Ugland som er utdannet diakonisse ved institusjonen Fridenshort i Tyskland, starter helsearbeid i Tysfjord i 1908. Hun knytter til seg menighetssøstre og frivillige. Behovet for en base og et hjem som kan ta imot syke og eldre melder seg – Fredly bygges på Hellandsberg og står ferdig med 9 rom i 1911. Olivia Ugland og hennes stab flytter også inn.

Tuberkulosen herjer også i Tysfjord på begynnelsen av 1900-tallet, og ved hjelp av offentlig støtte reises det et eget hjem for slike pasienter i 1921 på Fredly. Men KMA og menighetssøsteren ønsker også å samle barn, unge og voksne til forkynnelse og åndelige samvær. På Fredly var det ikke egnede lokaler for dette. Da er det at et bedehus reises på Drag.

Slik er dette beskrevet i en jubileumsårbok for Norges Finnemisjonselskap i 1948:

Samtidig med det utvidede arbeide på Fredly fikk vi også menighetssøsterarbeidet inn i fastere former. Søster Erika Eriksen fra Bergen ble ansatt til å ta seg av dette, ved siden av at hun skulle hjelpe til på pleiehjemmet når det trengtes. Virksomheten var vesentlig henlagt til Drag og Moa, hvor det på grunn av grubedriften er nokså tett bebyggelse. Og så inne i Musken. Skolestyret hadde gitt oss tillatelse til å nytte skolehusene utenom de regulære skoleperioder, og vi kunne holde møter og søndagsskole ute på Drag om søndagene. Vi møtte imidlertid nokså snart uventede vanskeligheter og måtte flytte virksomheten over i en privat stue. Det var svært vennlig av vedkommende å overlate oss sin stue, men det var dog mindre hensiktsmessig og dertil trangt. Vi hadde 50 inntegnede søndagsskoleelever derute. Barna fikk mindre lyst til å møte frem, og det truet med at dette velsignede arbeide skulle synke hen. Dette måtte for enhver pris hindres. Søster Rikke omgikkes med den virke, og da hun nå forela dem sin plan, gikk de straks inn for den. De foresatte seg å skaffe midler til et bedehus. Det ble ikke gjort noe opprop eller foretatt noen innsamling, men foreningen arbeidet innen sin egen krets. Pengene ble brakt tilveie, og huset oppført, så vi kunne innvie det til julen 1923. En større og en mindre sal til møter, dessuten et kjøkken i første etasje, kunne tas i bruk. Videre innredning måtte stå hen til senere. Første juledag ble en høytidsstund av de sjeldne.

I annen beretning står det slik:

Det begynte med at K.M.A.-søstrene på Fredly savnet et hus å samles i når de skulle ha møter og søndagsskoler. Søster Rikke Eriksen, som foruten å tjenestegjøre på Fredly, også var menighetssøster, hadde noen gode venner hjemme i Bergen. De hadde dannet en forening som de kalte «Rikkens fryd», som skulle støtte hennes arbeid. Nu fikk de denne oppgaven lagt på seg.

Pengene kom inn, og huset ble oppført så det kunne innvies til jul 1923. Slik beskriver søster Olivia Ugland det i sin bok om Tysfjordarbeidet, som hun har kalt «Der Herren bereder vei»:

«Vi manglet maling innvendig og bordkledning utvendig, og sitteplassene bestod av bord og planker på tomkasser.

Juledag kunne vi ha det første møte på Elim, det var en høytid

av de sjeldne. Naturen var smykket i det reneste hvitt.

Alle som hadde hester på den kanten, kom kjørende sammen med oss gjennom den snedryssende småskogen, og mange fotgjengere fulgte.

— — — — Hvor vidunderlig hadde ikke Herren ført det hele, slik at vi på så kort tid hadde et gudshus hvor vi kunne samles. Og hvor betydningsfullt har ikke dette bedehuset vært for virksomheten gjennom årene.»